

Szentlélek nyelve

Időpont: 1959. május 17. Pünkösöd ünnepe

Helyszín: Bácsa

Alapige: ApCsel 2,1-13

Énekek: 236; 242

És mikor a pünkösöd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt valának.

És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala.

És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek, és üle mindenikre azok közül.

És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdenek szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólniuk.

Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak.

Minekutána pedig ez a zúgás lőn, egybegyüle a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólni.

Álmélgodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem galileusok-e ezek mindnyájan, akik szólnak?

Mi módon halljuk hát őket, ki-ki közülünk a saját nyelvén, amelyben születünk?

Pártusok és médek és elámiták, és kik lakozunk Mezopotámiában, Júdeában és Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában,

Frigiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbiának tartományiban, mely Ciréne mellett van, és a római jövevények, mind zsidók, mind prozelitusok,

Krétaiak és arabok, halljuk amint szólják a mi nyelvünkön az Istennek nagyságos dolgait.

Álmélgodnak vala pedig mindnyájan, és zavarban valának, egymásnak ezt mondván: Vajon mi akar ez lenni?

Mások pedig csúfolódva mondának: Édes bortól részegedtek meg.

Ima:

Hálát adunk Neked Szentlélek Úristen azért, hogy mi nem hiába hívunk Téged: Jövel Szentlélek Úristen, hanem mikor hívunk, jössz mindig! Most is jössz hozzánk hitünk szerint, az Igédben Te szólsz hozzánk. Köszönjük, hogy nem személytelenül jössz, hanem élő, beszélő személyként. Kérünk, hogy Igéden keresztül szólj most is hozzánk, magad magyarázd nekünk az írásokat és ennek csatornáján keresztül Te magad szállj reánk, teremts újat bennünk, mutasd meg rajtunk, hogy ímé, mindent újjá teszek.

Amen.

A mai szentlecke tulajdonképpen pünkösdi történet. Rendkívül gazdag és sokoldalú. Mi most csak egyetlen egyet emelünk ki belőle azt, amin a pünkösdi gyülekezet legjobban elcsodálkozott. Vajon, mi lehetett az, amin ez a gyülekezet elcsodálkozott? Sok minden volt, amin el lehetett csodálkozni. Ha csak arra gondolunk, hogy e hatalmas nagy ünnepen a világ minden részéről, az úgynevezett szórványban lakó zsidók is összegyűltek, egyszerre feláll 12 ember, – mert tizenketten voltak, hisz Júdás helyére megválasztották már Mátyást – és elkezdnek beszélni a piacon. Ez maga is szokatlan dolog, mert ott nem volt szokás, hogy ilyen sokadalom előtt emberek szónoklatot tartsanak. Volt más csodálkozni való is. Mikor emberek körülnéztek a pünkösdi gyülekezetben, elcsodálkozhattak azon: Ni, az az ember, aki olyan nagy hangon beszél az Simon, Jóna fia, a Péter, nézd, hiszen ő volt az, aki még azt is letagadta, hogy látta valamikor is Jézust! Aztán csúful megtagadta Mesterét egy egyszerű leány, meg katonák előtt, ez akar nekünk prédikálni Jézus Krisztusról? Akit megtagadott! Bizony ezen is elég csodálkozni való volt. Aztán el lehetett csodálkozni azon az elragadtatáson is, amellyel a

jeruzsálemi piacon beszéltek, a hallgatóságnak azért mondotta egy része azt, hogy ezek nem is józan emberek, édes bortól részegedtek meg, mámoros emberek. Igazuk is volt! De nem bortól mámorosodtak meg, hanem a Szentlélektől.

De a történet leírása azt mondja, még mindig nem ez a legnagyobb csodálkozni való pünkösdkor, mert a pünkösöd legmutatósbab csodája, a nyelveken beszélés. Ez az, amiről a történet leírása világos bizonyosságot tesz. Mert azok az emberek, akik a világ minden részéből összegyűltek és együtt voltak, „*álmétkodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala*”.

Félreértés elkerülése végett mindjárt előjáróban meg kell mondani, hogy a nyelveken való beszélés, mely pünkösdkor történt, nem egészen azonos azzal a nyelveken való beszéléssel, amelyről ma is szoktak beszélni, melyről Pál apostol is szólt később levelében. Igaz, mind a kettő ilyen elragadtatott állapot volt, mindkettőnél megtörténik az, mikor az ember szíve nagyon tele van valamivel, amit nagyon szeretne elmondani azoknak, akik hallgatják, a feje nagyon tele van gondolatokkal, melyek előbbre járnak, mint nyelve, szívének érzései gyorsabban ömlenek ki, mint száját ki tudja nyitni, – akkor sajátságos elragadtatott állapot lesz úrrá felette és nem tud értelmes mondatot mondani, csak dadogva próbálja elmondani azt, amit szíve érez, agya gondol. Ez is az, amit nyelveken beszélésnek szoktak mondani. A nyelveken beszélés és a pünkösdi beszélés között óriási különbség van. Pál azt mondja, hogy a nyelveken való beszélés nem valami különleges ajándék, ő is szokott nyelveken beszélni, de nem kívánja, „*a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy egyebeket is tanítsak, hogyanem mint tízezer szót nyelveken*” (1Kor 14,19). Ebből következik az, hogy a nyelveken szólás érthetetlen beszéd volt a gyülekezet számára. A nyelveken beszélő mellé kell másik ember, aki valamit ki tud hámozni belőle és meg tudja értetni a gyülekezet hallgatóságával, mit akar mondani az az ember, aki nyelveken beszél a gyülekezethez.

A pünkösdi nyelveken való beszélés egészen más. Ennek az a jelentősége volt, hogy nem volt érthetetlen, és benne az volt a csoda, hogy mindenki megértette. Mindenki a saját nyelvén hall beszélni Isten nagyságos dolgai felől.

Mondhatná valaki, hogy ez nem is volt olyan nagy csoda, hiszen akik odagyülekeztek a világ különböző pontjairól, – mint hallottuk a felolvasott Igében, honnan mindenünnen gyülekeztek össze a zsidók meg a zsidókhöz húzó pogányok, az úgynevezett prozeliták, – azok mind egy nyelvet beszéltek, a zsidó nyelvet. Igaz, volt közös nyelvük, de már abban a közös nyelvben némi fogyatkozások voltak. Mert bizonyos, azok az ember ragaszkodtak vallásukhoz, különben nem mentek volna fel Jeruzsálembe. Ragaszkodtak nyelvükhöz, mely összefüggött vallásukkal, valószínűleg tudtak héberül olvasni, hiszen az ótestamentumot zsidóul olvasták és meg is érthették, amit olvastak, zsidó imádságokat is mondhattak, zsidó nyelven énekelték a zsoltárokat, de azért beszélni már nem zsidóul beszéltek. Azok az emberek, akik ott vannak az ünnepen, már a második nemzedék, azt olvassuk a 7. és 8. versekben: „*Álmétkodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem galileusok-e ezek mindnyájan, akik szólnak? Mi módon halljuk hát őket, ki-ki közülünk a saját nyelvén, amelyben születünk?*” Ezek nem zsidóország területén születtek, hanem mint az Ige mondja: médek, elámiták, kik Mesopotániában laknak stb. Idegen országban születtek, azon a nyelven tanultak iskolában és csak otthon tanulták meg zsidóból azt, amit meg kellett tanulni ahhoz, hogy hitüket és vallásukat gyakorolhassák. Nem zsidónyelv volt anyanyelvük és mikor hallgatták Isten Igéjének felolvasását, nagyon kellett figyelni, hogy valamit megértsenek belőle. És mikor az ünnepen a jeruzsálemi piacon megszólal az evangélium, – nem zsidóul, héberül, hanem ahogy Kappadóciában, Frigiában, Pontusban, Ázsiában tanultak, anyanyelvükön, melyben születtek, egyszerre felragyog előttük az igehirdetés tartalma, lényege, világosan megértik a saját nyelvükön. Ez olyan csodálatos az első pünkösdön, hogy idegen nyelveken tudnak beszélni az apostolok. Hozzá kell mindjárt tenni, számukra idegen nyelvek voltak. Ha az apostoloknak el kellett volna menni Egyiptomba vagy Kappadóciába, ott eladhatták volna őket ezeknek az

országoknak nyelvén, annyira idegen volt számukra, de mikor a Szentlélek Úristen rájuk szállt csodálatos, érthetetlen események között, akkor akik azt a nyelvet soha nem hallották, mert nem fordultak meg abban az országban, egyszerre nemcsak azt tudják mondani – éhes, szomjas vagyok –, amit könnyen meg lehet tanulni, hanem tudnak Isten nagyságos dolgairól beszélni az idegen nyelven. Ez volt olyan nagyon csodálatos első pünkösdkor.

Most ne álljunk itt meg, és csodálkozzunk azon, mint volt ez lehetséges, mert a csoda azért csoda, mert megmagyarázhatatlan, hanem azon gondolkodjunk, hogy az a helyzet, mely ott volt a jeruzsálemi piacon, az mennyire az egész emberiség, az egész világ helyzete. Az ember az embert nem érti meg. Nem érthetjük egymás nyelvét, csak saját nyelvünket. Miért? Nem az az oka, hogy sok nemzetség van és minden nép csak a saját külön nyelvét beszéli, – ha csak ez volna az oka, akkor azt lehetne mondani, hogy egy népen belül, melyben ugyanazt a nyelvet beszélnek, ott minden ember megérti egymást. Természetes megértjük, hogy mit mond a másik és mégsem értjük meg. Fülellemel megértem, amit a másik mond, ha megértem álláspontját egy véleménnyel tudok vele lenni, ha más véleménye van, tiszteletben tudom tartani, de ez nem a pünkösdi csoda, hanem amikor a széthúzó emberek egységre jutottak, – amint az Ige fejezi ki – „*egy akaratallal együtt valának.*” Ha az volna a helyzet, hogy az egyforma nyelvet beszélők megértik egymást, akkor nem volna polgárháború, sem családi háború, hogy egy családon belül ugyanazt a nyelvet beszélnek és nem értik meg egymást. A szülők a gyermeket, gyermek a szülőt, ez a nemzedékek problémája, feszültsége. A testvérek sem értik meg egymást, összevesznek apró, kicsiny dolgokon, egymással éveken át haragban vannak egyszerű örökösödési kérdések miatt. Az ember nem érti meg egymást, ebben több van, mint az, hogy sok nép, másik nemzet és sok nyelv van a világon. A Biblia erről is beszél, miért van ez a sokféleség, ennyiféle nép a földön, s elmondja a Bábel torony építésének történetét. Valamikor egy nyelvet beszéltek az emberek, megértették egymást és nagy dolog született ebből az egy akaratból. Elhatározták, hogy egy hatalmas tornyot fognak építeni, mely felér majd az égig. Meg is építették, ha nem is egészen az égig, mert Isten nem engedi, hogy a fák az égig nőjenek, az emberek büszkélkedjenek és Isten ellen emeljék fel fejüket. Mikor már nagyon magasra emelkedett a Bábel torony, Isten összezavarta nyelvüket és attól kezdve nem értették meg egymást. Mindegyik a maga nyelvén beszélt, mindenki a maga nótáját fújta és értetlenül nézett a másikra, nem engedelmeskedett, mikor parancsolt neki, csak állt előtte. Hogy az ember nem érti meg egymást, annak az az oka, hogy az ember elszakadt Istentől. Beszélhetünk mindnyájan magyarul, németül vagy oroszul, mégsem értjük meg egymást, mert elszakadtunk Istentől. Az Istentől való elszakadás után azonnal következik az emberektől való elszakadás is. Olyan ez, mint a kettős ajtó, mely össze van egymással kötve. Egyszerre nyílik és csukódik és nem lehet a külsőt becsukni és a belsőt nyitva hagyni, mert, ha a külsőt becsukom, a belső is becsukódik. És fordítva. Ha a belsőt kinyitom, a külső is kinyílik. Az Isten és emberekhez való viszonyom is ilyen kettős ajtó. Nem lehet őket egymástól elválasztanom. Ki vagyok nyitva Isten felé? Akkor ki vagyok nyitva embertársam felé is, és ha becsukom az ajtót Isten felé, elszakasztom magamat az emberektől is. Erre példa a Bábel torony története. Először az emberek nem egymástól szakadtak el, hanem Istentől. Az első nagy elszakadást az Édenkertben követte el az ember, s mikor szakított a tiltott fáról, Istennel szakított. Lapozzál csak kettőt a bibliádban és ráakadsz az első embergyilkosságra. Itt már Kain és Ábel áll egymással szemben, Kain furkósbója lesújt Ábel fejére, mert az Istentől elszakadt ember egyszerre elszakad a másik embertől is. Ez a magyarázata annak, hogy miért nem érti meg az egyik ember a másikat.

Ma sem értjük meg egymást. A Szentlélek meg tudja ismételni a csodát, hogy az emberek megértsék egymást. Van hatalma arra is, hogy tudjunk idegen nyelven beszélni, melyet sohasem tanultunk, de ennél sokkal nagyobb csodát csinál, mikor az emberek között egy akaratot, egyetértést hoz létre, egymás megértését munkálja. Ez a Szentlélek igazi csodája!

Az az ember, aki Szentlelket kapott, meg tudja érteni a másik embert is és azt meg tudja érteni a másik ember is. Sohasem felejttem el, mikor egészen fiatal koromban, 21 esztendő

lehettem, kimentem Németországba, egy nagy szeretetintézménybe, egyrészt, hogy lássam a nagy szeretetintézményt, másrészt, hogy tanuljak németül. Egy barátommal mentem ki, mindketten pötyögtünk egy kissé németül. Mikor megérkeztünk, az intézet igazgatója azzal fogadott minket, hogy ugye, szeretnénk megtanulni németül? Éppen ezért, nem fognak együtt maradni, mert akkor mindig magyarul beszélnek és nem tanulnak meg németül. Jó messzire fogjuk magukat egymástól helyezni. Csak az egyik marad itt, a másikat 6 km-re helyezük, de egy hónapban egyszer, vasárnap délután, találkozhatnak. Mind a ketten belesápadtunk a kijelentésbe, hogy fogunk mi boldogulni egy idegen országban egy keveset bírt nyelvvél? Hogy tudjuk szolgálatunkat ellátni? Az intézet vezetője jóságos tekintettel belénk látott, rögtön megértette, mi az, ami miatt megriadtunk kijelentése után. Azt mondta: Fiaital testvéreim! – jegyezzék meg, hogy van egy világnyelv e földön, melyet mindenki megért, a szeretet nyelve. Itt is meg fogja érteni mindenki és amíg nem tudnak németül beszélni a mi betegeinkkel, nyomorultjainkkal, beszéljenek hozzájuk a szeretet nyelvén kézzel és lábbal és ők meg fogják érteni.

Igen, ez a pünkösdi csoda, mert ez az a nyelv, melyet a Szentlélek ad, a szeretet nyelve. Ez ugyan nincs benne ebben a felolvasott szakaszban, de folytatásában benne van Péter prédikációja. Nagyon kemény prédikáció ez. Az ember azt gondolná, nem is tanácsos, hogy Péter ilyen kemény hangon beszéljen ezekkel az emberekkel: *„Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a férfit, aki Istentől bizonyítást nyert előttetek erők, csodatételek és jelek által, melyeket őáltala cselekedett Isten tiköztetek, amint magatok is tudjátok. Azt, aki Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott halálra, megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve megölétek”* (ApCsel 2,22-23).

Ezeknek az embereknek fejére olvassa Péter bűneiket, megmondja: ti Krisztusgyilkosok vagytok, vádollar benneteket! Akit megöltetek a keresztfán, az az élő Isten Fia volt, *„ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyosságai vagyunk.”* (ApCsel 2,32). Igen könnyen akadhatott volna közöttük olyan, aki beleszól Péter beszédébe: Kikérem magamnak, ott sem voltam nagypénteken, engem ne vádolj, Péter, Krisztusgyilkossággal! De lehetett közöttük olyan is, aki ott volt nagypénteken, az meg azt mondhatta volna: Minek hánytorgatni ezeket a dolgokat újra meg újra, nincsen ennek semmi értelme! Mi az oka annak, hogy nincsen semmi nyoma ennek a felháborodásnak? Az, hogy Péterből nem az ó-ember beszél, nem az indulatos, a szenvedélyes Péter, hanem a Szentlélek Úristen a szeretet nyelvén. Mert beszélt arról, hogy nagyot vétettetek Isten Fia ellen, de ne felejtsetek el, hogy Isten Fia a kereszten azért imádkozott, hogy bocsásson meg néktek az Atya. Mi azt hirdetjük néktek, térjete és keresztelkedjete meg és veszite a Szentlélek ajándékát, a bűnök bocsánatát. Ez a szeretet beszéde, erre felfigyeltek az emberek. Mert lehet-e nagyobb örömet hirdetni a bűnösnek, mint azt, amnesztiát kaptál, elengedem büntetésedet, megbocsátom bűneidet. A szeretet nyelvére tanít bennünket a Szentlélek Úristen.

A gonosz, a Sátán mindig olyan dologra tanít meg bennünket, amely nem a szeretet nyelve. A gonosz arra tanít: vádollar a másikat, olvasd fejére bűneit. Ha össze van törve, taposs rá, hánytorgasd csak bűneit, hadd vergődjék lelkiismeretfurdalásban. A Szentlélek meg azt mondja: menj oda hozzá a szegény, meggyötört emberhez, simogasd meg orcáját, töröld le könnyeit, mondd néki: megbocsát az Isten! Ez az, amit olyan nehezen tud elmondani a világ, pedig a Szentlélek Úristen erre akar megtanítani.

Mikor a Szentlélek Úristen a maga nyelvén tanít meg beszélni, akkor nemcsak a szeretet nyelvén, de a bizonyágtétel nyelvén is tanít beszélni. Csodálatos dolog az, ha valahol és valamikor alkalmatlan dolog volt a keresztre feszített Jézus Krisztusról beszélni, akkor pünkösdkor Péternek Jeruzsálem piacán teljességgel alkalmatlan hely és idő volt erre. Ha Péter saját esze után megy, akkor azt mondja: Jeruzsálemben beszélni, itt nem tanácsos Jézus Krisztusról szólni, hiszen még mindig ugyanazoknak van kezében a hatalom, akik Jézus

Krisztust keresztre feszítették! Nem tanácsos ilyen emberek között, akik saját érdeküket védik és a maguk lelkiismeretét akarják megnyugtatni. Okosabb volna talán máshova elmenni, vagy kicsit később, mikor már elülnek a hullámok. De a Szentlélek azt mondta: eredj! beszélj nekik Isten nagyságos dolgairól! Mert Isten Szentlelke mindig megadja a helyes szót Istenről, Krisztusról mások felé. Lehet, hogy az nem prédikáció, talán csak egyetlenegy mondat, egy biblia idézet, amire emlékeztet és elég, hogy a Szentlélek nyelvén bizonyágtétel legyen.

Mikor megállunk pünkösdi ünnepén a tömeg előtt, akkor személyes vonatkozásban két kérdést kell feltenni:

1. Tudsz-e beszélni felebarátodnak a szeretet és bizonyágtétel nyelvén, vagy csak a Sátán nyelvén? Nem éreztél sosem buzdítást arra, lépj oda valakihez, kinek szomorú a szíve, meggyötört élete, és mondd el neki a szeretet szavát? Nem indított a Szentlélek, mikor látsz valakit tévelyegni a tékozló fiú útján, hogy állj elé szeretettel és bizonyágtétellel mondd meg neki: Isten visszavár téged bűnbocsátó szeretettel! Tudsz-e a Szentlélek nyelvén beszélni?

2. Tud-e a Szentlélek a te nyelveddel beszélni? E két kérdés szorosan összetartozik, mégis külön kell választani. Mert nekem is van mondanivalóm, de azt a Szentlélek módján és nyelvén kell elmondanom és a Szentléleknek is van mondanivalója, azt meg úgy kell elmondanom, hogy a Szentlélek beszéljen az én nyelvemen keresztül.

Milyen boldog nép, ország, város, egyház, amelyik, mint első pünkösdkor zsidóország és Jeruzsálem, melyben az emberek megtanultak a Szentlélek nyelvén beszélni és a Szentlélek tudhatott emberek nyelvén hozzájuk szólani.

Ámen.

Ima:

Hálát adunk Neked Szentlélek Úristen, hogy nem csak egyszer pünkösdkor jelentetted ki olyan csodálatosan magadat és gyűjtötted össze a széthúzó embereket, köszönjük, hogy állandóan hívod, gyűjtöd, megvilágosítod, megszenteled népedet. Te gyűjtöttél most is össze minket, kérünk, tedd emberi beszédünket érthetővé mindenki számára és hadd találjon Igéd a szívhez, hadd zavarja meg ott a hamis nyugodalmat és békességet, hadd támadjon fel a gyötrő kérdés: Mit cselekedjem? És hadd jöjjön rá a felelt: Térjetek meg!

Bocsáss meg nekünk Urunk, hogy annyiszor bocsátottuk nyelvünket családban, otthonunkban, gyermekek között, munkahelyünkön a Sátán rendelkezésére, olyan keveset tudtál Te beszélni rajtunk keresztül. Ezért vagyunk önzők, és fűjjük mindig a magunk nótáját, ezért nem tudjuk megérteni a másik embert és állunk szembe vele s akarjuk saját magunk akaratát rákényszeríteni a másokra és Reád is. Kérünk Szentlélek Úr Isten, vedd nyelvünket és tisztítsd meg az oltárról vett tűzzel, mint egykor Ésaías nyelvét, hogy hadd szóljon belőle a szeretetnek szava és a bizonyágtétel szava a Lélek szerint.

Kérünk, áldd meg a napnak még hátralevő óráit. Őrizd meg bennünket minden veszedelemtől, adj nekünk készséget Veled való együttlétre, szenteld meg örömeinket. Kérünk, maradj velünk ezen az éjszakán is és őrizd meg minket szereteteinkkel együtt közel és távolban valókkal. Könyörgünk földünkért, kérünk, adj alkalmas időjárást, hadd legyen meg számunkra a mindennapi kenyér szükség szerint. Oltalmadba ajánljuk hazánkat, egyházunkat, az egész világot, azokat, akik a világ békességének létrejöttén fáradoznak. Szentlélek Úristen, Te tudod egy akaratra hozni őket, hogy legyen abból jó mindenki számára. Kérünk, hallgasd meg könyörgésünket örök irgalmad szerint.

Ámen.

Úrvacsorai beszéd:

A mennybemenő Jézus Krisztus azt mondta tanítványainak: „*Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok.*” (Jn 14,18). Láta, mert beelátott tanítványai szívébe, milyen rettenetes árvaság lesz úrrá rajtuk. Tudják, Jézusnak jobb lesz, de csak arra tudnak gondolni, milyen rossz lesz nekünk! Tudják, Jézus az Atyához megy, ahol szeretet várja és fogadja, ők meg a világban maradnak, ahol gyűlölet veszi körül őket. Tudják, Jézus megy a bűn nélküli országba, ők itt maradnak a bűnnek világában! És nincs Jézus, szemük nem látja, kezük köntösét nem érintheti, lába nyomába nem léphetnek, milyen nehéz lesz nélküle élni! Ezekre az érzésekre felel az Úr, mikor azt mondja: „*Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok!*” Ők hiszik is ezt, de ott áll a nagy kérdés: de mikor, Uram?... A mennybemenetel alkalmával ezért vetik fel a nagy kérdést: „... *avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek?*” Hát mikor?... Tudják, egyszer el fog jönni diadallal és dicsőséggel, akkor ők is vele együtt fognak uralkodni, de mikor, Uram?... Erre jön a felelet: „*én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*” (Mt 28,20). Minden nap eljövök hozzátok! Aki lelki közösségben van az Úrral, aki állandóan táplálkozik Igéjével, érzi és tudja, nem árva, minden nap jön őhozzá.

Most különösképpen jön hozzánk az Úr szent vacsorájában, testében és lelkében. Ő maga valóságosan. Úgy jön, hogy szemünk láthatja, kezünk megtapinthatja, nyelvünk ízlelheti, jön hozzánk, hogy velünk maradjon. Nem azért jön, hogy összeszidjon, megérdemelnénk. Jön, nem azért, hogy ítéletet mondjon felettünk, ezt is megérdemelnénk, jön, hogy bűnbocsánatot adjon. Nem azért, hogy felhánytorgassa sok vétkünket és szennyünket, hanem, hogy vérével eltörölje, fehérre mossa, mint a hó, és jön, hogy ragyogjon fel szemünk, táruljon fel szívünk és mondjuk: Jövel Jézus, lelkünk hó szerelme.

Ámen.